

Szociográfia '90

őszinte de nem adja ki magát
megsimogat rád mosolyog játszik veled
kitárja ölét előtted
ujjad végighúzod ötágú csillag alakúra borotvált
fanszörzete szegélyén
még a kivonuló szovjetek hagyták itt?
kérdem de nem veszi sértésnek
ez fekete mondja
fekete csillag
az anarchisták jelképe
a vőlegénye nem tud róla
hogyan ő mással is meg hogy pénzért
s ez maradjon is így
mert kell a lé
beteg anyukáját támogatja
testvérét
nyelveket tanul
meg az albérletet is valamiből
minden sokba kerül
de úgy ölel
mintha kiseddét ölelné mária
mintha semmi pénzért
nem tenné mással
még a vőlegényével se

Időző

A pécsi Hrabal-sörözőben

a *Túlságosan zajos magány* írójával nyakalom most is a sört s csokolgatom vastagfalú kriglim száját mint hajdan a prágai Arany Tigrisben Boudník Marysko és Bondy s további urakkal vagy Pesten a Bajor Királyiban magyar hívei zsolozsmázása közben a Kinizsi Pál utcában esetleg a Blaha Lujza téri egykorvolt lakásomhoz

közeli Bástyában idelent Pécs feneketlen gyomrában s tépem szálazom a vajpuha brünni (az étlapon: brnói) csülköt gombóccal (a cseheknél: knédli) és párolt erdei gombával mellettem párom majszolgotja varázslatos fűszerekkel pácolt hermelinjét én mégis a mestert idézem meg most magam mellé hosszan levegőt sem véve engedi le torkán a hús pilzenit rám néz de mintha a semmibe a nézésen túlról s a nézésen túlra meredne nem ér ide a Fő tér vagy a Király utca ódöngő s a dzsámi előtt ráérősen miséző turistahadának mormolása sem kicsit odébról a négytornyú székesegyház harangjának crescendója így tisztán hallom amint írom húsz évvel ezelőtti hangján fájós lábaira panaszkodik s hogy milyen nehéz különösen Eliška halála után behozatnia *velük* magát Kerskóból ide a száztornyú óvárosába a barátai közé vissza vissza napra nap fáradó életébe *Víte pane* mondja felém fordulva *člověk se začíná zemřít od nôh¹* s nagyot kortyol újra azután mondják a prágai Na Bulovce kórház ortopédiai osztályának ablakából egy galambnak integetve maga is elrepült vele nyakalom most mégis söröm hol vannak már Boudník Marysko és Bondy s a további urak s csókolgatom vastagfalú kriglim száját miközben párom varázslatos fűszerekkel pácolt hermelinjén táncoltatja imádott nyelvét meg sem hallva fölöttünk poe hollójának időtlenből előszivárgó károgó turbékját

Altamira

Nem múlt el semmi, ami el.
A párhuzamosok bennem futnak össze –
én a végtelen vagyok.
Egyik kezem most rajzolja tele
Altamira időtlen falait,
a másikkal az Androméda-ködöt habzsolom.

*

/Emlékeink felhőfoltok
létünk egének áttetsző boltozatán./

¹ Tudja, uram, az ember a lábától kezd meghalni...